

get paa Boliglovgivningens Omraade, betegnes ikke som en Afviklingslov, men karakteriseres ved § 2, hvori der staar, at fra 1. Maj 1925 bortfalder enhver Regulering o. s. v. Der sættes herigennem et Punktum for de forskellige Indskrænkninger paa dette Omraade.

Nu mener jeg, at naar Rigsdagen, enstemmigt saavel i Folketing som i Lands-ting, har vedtaget en saadan Udtalelse — enstemmigt i den Forstand, at der ikke er nogen, der har stemt imod den —, saa har Befolkningen Ret til at gaa ud fra, at det betyder noget, at det betyder, at der skal ganske særlige Omstændigheder til, for at man skulde gaa ud over en saadan bestemt fastsat Dato; og jeg er af den Mening, at saadanne Forhold ikke foreligger i Øjeblikket. Befolkningen har Lov til at regne med, at den Lov, der blev vedtaget i Fjor, for Provinsens Vedkommende betød en Afslutning — for Københavns Vedkommende blev der jo truffet særlige Bestemmelser. Befolkningen har i det sidste Aar med god Grund truffet Dispositioner ud fra den Betragtning, at fra 1. Maj 1925 var man inde i normale Forhold paa det Omraade, som omfatter Husejere og Lejere.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister, hvorledes han vil stille sig til saadanne trufne Dispositioner, ikke blot de Dispositioner, der er truffet nu efter Lovens Ophør 1. Maj 1924 i de Byer, hvor de kommunale Foranstaltninger er ophørt, men ogsaa de Dispositioner, som er truffet paa et tidligere Tidspunkt, men med det for Øje, at Lovens Gyldighed udløb enten den 1. Maj 1924 eller 1. Maj 1925. Er de juridiske Aftaler paa dette Omraade bindende eller kuldcastes de, for saa vidt Regeringens Forslag ophøjes til Lov? Hvilken Retsgyldighed har saadanne Aftaler?

For Københavns Vedkommende er der i den nugældende Boliglov gjort en Undtagelse, idet det dér er bestemt, at de kommunale Foranstaltninger skal gælde indtil 1. Maj 1926. Efter de Oplysninger, jeg har kunnet faa paa dette Omraade, er jeg af den Formening, at det for Københavns Vedkommende kan være forsvarligt at lade Bestemmelserne gælde indtil 1. Maj 1927, for saa vidt der ikke inden den Tid bliver vedtaget et nyt Lovforslag her paa Rigsdagen.

Nu skal jeg villig indrømme, at der kan indtræffe Situationer, som kan gøre det ønskeligt, at man overskrider en af Rigsdagen fastsat Dato for en Lovs Gyl-

dighed. Men det forekommer mig, at hvis dette er Tilfældet, saa gør man ret i ikke at forlænge en Lov, som er tidsbegrænset, men derimod at forelægge Forslag til en helt ny Lov, som tager Sigte paa det bestemte Forhold, hvorfor der skal lovgives.

Jeg er, som jeg ogsaa har udtalt i Betænkningen, af den Mening, at det, det først og fremmest gælder om, er, at Boligbyggeriet kommer i Gang. Det er en Nødvendighed. Nu har det vist sig, at under de forskellige Boliglove, vi har haft siden 1916, har Boligbyggeriet ikke kunnet følge med Uviklingen. Der er ikke bygget det tilstrækkelige Antal Boliger, og Bolignøden er i alt Fald for Københavns Vedkommende ingenlunde mindre end tidligere. Efter min Mening er der her et Punkt, hvorpaa Lovgivningen først og fremmest maa tage Sigte; man maa her ind paa nye Veje, da det har vist sig, at de hidtil gældende Boliglove — og det foreliggende Lovforslag er jo kun en Forlængelse af disse Love — ikke har formaaget at afhjælpe Bolignøden.

Efter min Mening maa Husejernes Bevægelsesfrihed gives dem fuldt ud. Det maa være saadan, at den Bygherre, der agter at opføre en Bygning, paa Forhaand maa vide, at der ikke før eller senere fra Lovgivningsmyndighedens Side vil fremkomme Indskrænkninger, hvorved hans Bevægelsesfrihed begrænses. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side er den, at Lejerne stærkt — og jeg vil gerne understrege dette Ord „stærkt“, fordi det er et Ønske, der ogsaa er udtalt fra Grundejernes Side —, at Lejerne stærkt beskyttes mod uberettigede og inhumane Lejeforhøjelser.

Naar disse to Betingelser opfyldes, tror jeg, vi kan faa en Boliglov, som gør Ret og Skel til begge Sider. Jeg er af den Mening, at der ingen Grund er til at begrænse eller indskrænke de humane Husejeres Bevægelsesfrihed, fordi der er nogle ganske faa, der benytter sig af den vanskelige Situation til at faa ubillige Lejeforhøjelser. Man bør ikke for nogle faas Skyld straffe dem alle sammen. Den almindelige Ejendomsret bør værnes. Jeg vil ønske, at det Lovforslag, som jeg har forstaaet, den højtærede Indenrigsminister vil forelægge til Efteraaret, ikke maa betegne en Fortsættelse af de Indskrænkninger, vi har haft, og som vel har været nødvendige under Krigstidens Forhold, at det afgjort vil tage Sigte paa at fremme det, som er højst nødvendigt, nemlig Boligbyggeriet; at sikre Grundejerne, at deres Ejendomsret